

Τα ουρλιαχτά των γονιών είναι... η νέα τιμωρία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

«τα ουρλιαχτά είναι το νέο ξύλο»

Σε έρευνες που έχουν γίνει σε παιδιά από 3 έως 13 ετών έχει αποδειχτεί ότι το **80% των παιδιών** που υπέστησαν **χειροδικία** από τους γονείς τους (στο επιτρεπτό όριο και όχι σε ακραίο σημείο) παρουσίασαν ανασφάλειες, φόβους και παραβατική συμπεριφορά σε μικρότερο βαθμό από εκείνα τα παιδιά που ήταν **δέκτες φωνών**, υστερικών συμπεριφορών και διαρκών επιπλήξεων. Όπως μας λέει η **παιδοψυχολόγος Λίνα Μητσάκου PhD**, «η παιδική ψυχή στιγματίζεται, τραυματίζεται και αντιδρά ανησυχητικά και επικίνδυνα μπροστά σε τέτοιες συμπεριφορές».

Σύμφωνα με πρόσφατες μελέτες, οι περισσότερες οικογένειες σήμερα μοιράζονται ένα «μυστικό». Τις **υστερικές φωνές και τα ουρλιαχτά**, που έχουν αντικαταστήσει σε ένα σημαντικό ποσοστό το παραδοσιακό «ξύλο, που βγήκε από τον παράδεισο». Μαρτυρίες των ίδιων των γονιών βεβαιώνουν ότι η πρόθεσή τους δεν είναι να γίνονται οι «φωνακλάδες» του σπιτιού. Κι ενώ προσπαθούν για το αντίθετο, υπάρχουν αρκετές φορές που απλώς «δεν τους βγαίνει».

Διαφωτιστικό παράδειγμα πάνω στην αγωνία που βιώνουν σήμερα οι γονείς στην προσπάθειά τους να είναι όσο πιο σωστοί γίνεται, είναι η Τζάκι Κλάιν, μια αφοσιωμένη μητέρα δυο μικρών αγοριών. Η Τζάκι ξοδεύει πολλές ώρες για να

πηγαινοφέρνει τα παιδιά σε διάφορες δραστηριότητες, ενώ διαβάζει αρκετά βιβλία για τη σωστή διαπαιδαγώγησή τους. Μπορεί να εξηγήσει με ήρεμη και αποφασιστική φωνή ότι το να μην πλένουμε τα δόντια μας «είναι λάθος». Όλα αυτά, όμως, στο 90% του χρόνου. Γιατί στο υπόλοιπο 10% του χρόνου, παραδέχεται ότι «χάνω τον έλεγχο και βγαίνω εκτός εαυτού».

Και πάλι ενοχές

Κι ενώ η ειδικός Έιμι ΜακΚρίντι, η οποία έχει δουλέψει με εκατοντάδες γονείς, αποφαινεται ότι «τα ουρλιαχτά είναι το νέο ξύλο», οι γονείς ταλαιπωρημένοι και με τα ενοχικά τους σύνδρομα γιγαντωμένα μέσα τους, ψάχνουν να βρουν τον κατάλληλο τρόπο να **επιβληθούν** στα παιδιά τους. Η δρ ΜακΚρίντι διευκρινίζει ότι για τους περισσότερους γονείς σήμερα είναι αυτονόητο ότι το ξύλο ανήκει στο παρελθόν ως παιδαγωγική μέθοδος, παρ' όλα αυτά δεν μπορούν να επιβληθούν στον εαυτό τους κάθε φορά που οι μικροί μπόμπιρες αδυνατούν να πειθαρχήσουν στις υποδείξεις τους. Και καταφεύγουν στις φωνές. Το αποτέλεσμα είναι οι **ενοχές** να γίνονται ένας φαύλος κύκλος που δεν σταματά ποτέ.

Η μέθοδος είναι αναποτελεσματική

Τι προτείνουν λοιπόν οι ειδικοί; Πρώτα απ' όλα επισημαίνουν ότι η υψωμένη φωνή δεν βοηθά ουσιαστικά και άρα καλό είναι να αποφεύγεται. Το μόνο που πετυχαίνουν οι γονείς με την υψωμένη φωνή είναι να **εθίζονται τα παιδιά** σε τέτοιου τύπου αντιδράσεις και φυσικά να συνεχίζουν ανενόχλητα. Υπάρχει όμως και κάτι άλλο. Μπορεί το παιδί να πάψει να αισθάνεται **χαρούμενο** και **ευτυχισμένο** ή να χάσει την **αυτοεκτίμησή** του. Αν μάλιστα οι φωνές συνοδεύονται από οργή, προσβολές ή ακόμη και σαρκασμό, τότε υπάρχει περίπτωση να δημιουργήσουν στο παιδί αισθήματα απόρριψης. Κι επειδή οι φωνές και οι υστερίες στο σπίτι είναι ένας «παράγων κινδύνου για την οικογένεια», η **κα Μητσάκου μας επισημαίνει τα εξής:**

Όταν είστε σε κατάσταση «εκτός ορίων»:

1. Σκεφτείτε ότι όταν ξεφωνίζετε στο παιδί, εκείνη τη στιγμή μπροστά στα παιδικά μάτια δείχνετε σαν ένα «τέρας που βρυχάται».
2. Τώρα είστε σε θέση να τρομοκρατείτε μία ύπαρξη που αδυνατεί να σας αντιμετωπίσει, ενώ την ίδια στιγμή προετοιμάζετε το μελλοντικό «νευρικό και αγενή» γιο ή κόρη.
3. Κόβετε τις γέφυρες επικοινωνίας και η εμπιστοσύνη του παιδιού σας προς εσάς εξανεμίζεται σιγά σιγά.
4. Το γεμίζετε φόβο και ανασφάλεια για το κατά πόσο μπορεί να μοιραστεί μαζί σας κάποιο πρόβλημά του, σκέψη ή πράξη.
5. Γαλουχείτε έναν ανήλικο κατά τέτοιο τρόπο που θα βασανίζεται στο μέλλον, αφού το σύνηθες είναι να σας αντιγράψει, όπως κάνει το 73% των παιδιών με γονείς που ξεφωνίζουν.

Σίγουρα, όμως, κανείς δεν προσδοκά τα προηγούμενα για το παιδί του.

Οπότε, αντί για φωνές:

1. Εφαρμόστε την τέχνη της ηρεμίας – σκεφτείτε ότι αντί να φωνάζετε, μπορείτε να χαμηλώσετε τα ντεσιμπέλ και να του εξηγήσετε αυτό που θέλετε χαμηλόφωνα.

2. Πηγαίνετε σε έναν άλλο χώρο για 5 λεπτά. Συγκεντρωθείτε και αναλογιστείτε αν θα θέλατε να φωνάζουν σε εσάς έτσι. Σίγουρα θα γυρίσετε πιο πράοι.

3. Βάλτε ένα παιδικό τραγούδι – πάντα λειτουργεί καταλυτικά.

4. Ρίξτε νερό στο πρόσωπό σας και κάντε μια συνεχόμενη θετική σκέψη.

5. Κοιταχτείτε στον καθρέφτη. Θα διαπιστώσετε πόσο ασχημαίνουμε όταν ξεφωνίζουμε και προσπαθούμε να επιβληθούμε διά της... ηχορύπανσης στο μικρό πλασματάκι που κουρνιαάζει τρομαγμένο σε μια γωνιά.

6. Σκεφτείτε πόσο γλιτώνετε την αύρα σας από αρνητική επιβάρυνση θυμών και φωνών.

7. Τέλος, κατανοήστε ότι η φωνή είναι ένα αντιπαιδαγωγικό και ηττοπαθές μέσο επιβολής στην ευρύτερη ανθρώπινη επικοινωνία.

Καταχωρήθηκε από τον [ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ](#)

Πηγές: infokids.gr -hamomilaki.blogspot.gr